

Arrest

nr. 187 648 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. HAUWEN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché G.HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart Iraaks staatsburger en soennitisch moslim te zijn, geboren te Bagdad op 04.02.1971. U woonde praktisch uw hele leven in de wijk Bayaa te Bagdad, uitgezonderd tijdens de periode 2007-2010 toen u werd verdreven en in de wijk Dora te Bagdad ging wonen. In 2010 keerde u terug naar Bayaa, waar u verbleef tot u besloot, op 16 juli 2015, bij een vriend onder te duiken in de wijk Alaam te Bagdad omwille van uw problemen. U trouwde in 2005 met R.(...) T.(...) M.(...). Samen hebben jullie 2 kinderen. Uw gezin verblijft momenteel bij uw schoonfamilie in Bagdad Al Jadida. Uw beide ouders zijn overleden. U hebt nog 3 broers en één zus die allen in Bagdad wonen. Tot 14 juli 2015 werkte u in uw eigen supermarkt. Het begin van uw problemen situeert zich in juni 2014 toen iemand uit uw wijk naar u toe

kwam en vertelde dat er een vergadering zou plaatsvinden in de Baqir moskee in Al Husaniya in Bayaa. U ging naar deze vergadering waar u vaststelde dat veel jonge mensen aanwezig waren die werden aangespoord zich aan te sluiten bij Al-Hashd al-Shaabi. Toen ook aan u gevraagd werd om u op te geven hebt u dit geweigerd. U gaf als reden aan dat u kostwinnaar bent voor uw gezin en bovendien ziek bent. Uw naam werd genoteerd en u kon vertrekken. Twee dagen later kwam een jonge man naar uw winkel met de mededeling dat er opnieuw een bijeenkomst zou plaatsvinden, ditmaal in de wijk Aamel. U wou weten waarom u daar aanwezig moest zijn maar dat kon u achterhalen door naar die bijeenkomst te gaan. Op die vergadering zag u één persoon, gekleed in een militair uniform en met tulband. U moest uw naam opgeven, die werd gecontroleerd in een register. Deze persoon vroeg u waarom u zich niet wou aansluiten bij Al-Hashd al-Shaabi. U herhaalde uw eerdere uitleg en benadrukte uw ziekte. De man leek overtuigd en zei dat u ook op een andere manier kon helpen aangezien u eigenaar was van een supermarkt. Hij vroeg u informatie over bepaalde soennitische huizen in uw wijk te bezorgen. Dit kon u echter niet doen aangezien u geen band hebt met de andere mensen in uw wijk en dus geen informatie kan verstrekken. De man beweerde informatie te hebben over u en uw broers die ze openbaar zouden maken zodat jullie geliquideerd zouden worden. Hij beschuldigde u ervan voorstander van IS te zijn, wat u ontkende. Uiteindelijk liet hij u vertrekken. Bij religieuze aangelegenheden of bepaalde veiligheidssituaties werd u steeds verplicht uw winkel te sluiten. In oktober 2014 kwam de eigenaar van een wagen die voor uw winkel geparkeerd stond en die behoorde tot de militie Al Asa'ib uw winkel binnen. Hij raadde u aan 5 miljoen dinar te geven aan Ahmed Awwas, de verantwoordelijke van de militie in Bayaa. Daarna zou u gerust gelaten worden. Zo niet zouden ze u of iemand van uw familie vermoorden omdat u zich ook al niet bij hen wou aansluiten. U antwoordde dat u dat bedrag niet had en ook niet wou geven. Nadat hij u aanraadde toch te betalen is hij vertrokken. Daarna is deze man nog eens bij u langs geweest in uw winkel om, voor dezelfde reden, 3 miljoen dinar te eisen. Begin juli 2015 hebt u uw tante van vaderskant samen met haar 2 dochters opgevangen in uw huis. Zij waren vanuit Saqlawiyah, nabij Fallujah, gevlucht voor IS tot aan Bzeibiz brug, waar u ze bent gaan ophalen. U stond garant voor haar en had daar de nodige stappen voor ondernomen. Eén week later werd om 23u thuis op uw deur geklopt. Een aantal mannen die zich voorstelden als de bewaking van het gebied vroegen u waarom er een familie bij u verbleef. U legde de situatie uit en wees op het feit dat uw tante oud en ziek was en dat u alles had aangegeven bij de federale politie. Ze beweerden dat zij een bevel hadden uitgevaardigd om geen mensen uit Anbar op te vangen, voor de veiligheid van het gebied. De volgende dag, toen u naar uw winkel vertrok, vond u een brief aan de deur met een waarschuwing om de inwoners uit Anbar niet op te vangen. U las het maar dacht niet dat het persoonlijk naar u gericht was. Twee dagen later, om 22u, stopte een wagen met 3 personen voor uw winkel. Een persoon die u herkende als één van de mannen die bij u thuis waren geweest kwam binnen en zei dat u hen blijkbaar niet begrepen had aangezien de familie nog steeds bij u thuis verbleef. Hij zei dat ze onmiddellijk moesten vertrekken en bedreigde u omdat u nooit deed wat ze van u vroegen. Toen hij terug richting de auto ging om zijn pistool te halen bent u de winkel uit gevlucht. De auto vertrok waarna u snel uw winkel ging afsluiten en naar huis keerde. U legde uit aan uw tante wat er gebeurd was en zij besliste te vertrekken naar een ontheemdenkamp. Ze vertrok effectief de volgende dag samen met haar dochters. Een dag later vond u een dreigbrief aan uw huis. U bent daarom raad gaan vragen aan een vriend van u. Hij raadde u aan de dreiging serieus te nemen en uw familie bij u thuis weg te halen. U nam contact op met uw vrouw zodat zij jullie documenten kon meenemen en met de kinderen naar uw schoonfamilie zou vertrekken. U verbleef intussen bij uw vriend tot u naar Turkije vertrok op 14 augustus 2015. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland naar België, waar u aankwam op 4 september 2015. U diende een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2015.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw origineel nationaliteitsbewijs, vernieuwd op 01 maart 2007; uw originele woonstkaart, afgegeven te Al Bayaa (Bagdad) op 27 februari 2011; uw originele rantsoenkaart, afgegeven op 29 september 2013 te Al Bayaa; uw originele identiteitskaart, afgegeven op 24 augustus 2014 (vermoedelijk, aangezien getal niet goed leesbaar was voor de tolk) te Al Karkh (Bagdad); een origineel militair boekje; een originele dreigbrief; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van uw paspoort en een kopie van de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak hebt verlaten omwille van twee problemen die respectievelijk in 2014 en 2015 plaatsvonden. Enerzijds werd u bedreigd omdat u weigerde mee te strijden en mee te werken met Al-Hashd al-Shaabi in 2014, anderzijds kende u problemen omdat u uw familie uit Anbar opving in 2015. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd

bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Wat betreft uw eerste probleem verklaart u dat Al-Hashd al-Shaabi u in de eerste plaats wou rekruteren en daarna, aangezien u de rekrutering weigerde, uw medewerking en financiële compensatie vroeg.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkele melding maakte van uw problemen in 2014 bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd naar de reden hiervoor antwoordt u dat u daar kort moest zijn en dus niet verwachtte dat u dit moest vertellen. Verder haalt u aan dat u van andere Irakezen had gehoord dat u beter niks zei over deze gebeurtenissen omdat ze te lang geleden zijn (CGVS2, p. 8-9). Gezien het hier toch gaat om één van de cruciale aspecten van uw asielaanvraag kan dit niet gelden als afdoende verklaring, hetgeen dan ook weinig overtuigend overkomt indien hier daadwerkelijk een vervolgingsvrees van uwentwege uit voortvloeit.

Voorts is het, wat betreft de rekrutering, onaannemelijk dat u als soenniet door een sjjiitische groepering als Al-Hashd al-Shaabi gevraagd zou worden om mee te vechten, enerzijds wegens het grote wantrouwen dat heerst tegenover soennieten en anderzijds wegens het feit dat er enorm veel vrijwilligers ter beschikking stonden van de milities op dat moment. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (bijgevoegd aan uw dossier) blijkt dat Al-Hashd al-Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Bovendien verklaart u ziek te zijn. Op de vraag waarom zij u dan als zieke, soennitische man zouden willen rekruteren antwoordt u dat enkel het aantal strijders voor hen van belang is, niet wie deze zijn (CGVS2, p. 3). Dit is echter geen aannemelijke verklaring voor het feit dat zij u zouden willen rekruteren. Verder moet er op gewezen worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er over geen sprake is van een verplichte rekrutering door de milities op enkele recente incidenten na aangaande de rekrutering van IDP's die Bagdad willen binnenkomen hetgeen dan ook een volledig andere context betreft dan uw situatie (zie bijgevoegde informatie). Om deze redenen komt het weinig aannemelijk over dat Al-Hashd al-Shaabi u daadwerkelijk zou willen rekruteren, laat staan dat ze u hiertoe zouden verplichten.

U verklaart verder dat u door de sjjiitische milities werd gevraagd om hen informatie te bezorgen over een aantal soennitische huizen in uw wijk, aangezien u eerder had geweigerd op hun vraag tot rekrutering (CGVS1, p. 7). U gevraagd te concretiseren over deze medewerking kan u slechts enkele vage antwoorden geven (CGVS1, p. 10). U weet niet over wie u juist informatie moet bezorgen, welke informatie dit moet zijn, op welke manier u dit moet bezorgen en aan wie (CGVS2, p. 4). Later verklaart u daarenboven dat het ook om informatie over sjjiieten zou kunnen gaan en dat die vraag om medewerking een valstrik zou kunnen zijn, enkel om uw reactie te zien (CGVS2, p. 4-5). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u verder niks weet over de gevraagde medewerking verklaart u dat dit komt omdat u onmiddellijk geweigerd had (CGVS2, p. 4-5). Dit is echter geen afdoende verklaring. Zeker omwille van het feit dat u hun eerdere verzoek tot rekrutering al geweigerd had is het zeer onlogisch dat zij u dergelijk vage eis stellen en dat u geen poging onderneemt om te weten te komen wat zij van u verwachten.

Bovendien legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af betreffende andere personen in uw wijk die gevraagd zouden zijn met de milities samen te werken. Zo verklaart u op het eerste interview dat ook andere mensen uit uw gebied werden gevraagd om samen te werken (CGVS1, p. 10). Wanneer dit nog eens aan u wordt gevraagd op het tweede interview beweert u geen weet te hebben van anderen van wie samenwerking werd geëist. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt kan u enkel verklaren dat u niet hebt gezegd dat dit ook aan anderen werd gevraagd (CGVS2, p. 5). Louter ontkennen dat u dit eerder verklaarde heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Daarenboven is het vrij onaannemelijk dat u van niemand in uw wijk hier iets meer over weet aangezien u al uw hele leven in dezelfde wijk woont en er bovendien een winkel uitbaat.

Bijkomend zou u twee maal zijn afgeperst en bedreigd in uw winkel ten gevolge van uw weigering tot medewerking. U hebt echter steeds geweigerd te betalen en zou nadien geen verdere concrete problemen hebben gekend met de milities tot het verblijf van uw tante in juli 2015 (CGVS2, p. 8). Het is echter weinig overtuigend dat u opnieuw geen gevolg geeft aan hun eisen en zij u daarna een aantal maanden met rust laten indien zij u daadwerkelijk financieel wensen uit te buiten.

U verklaart tenslotte dat u gedurende deze periode wel problemen had omdat u bij bepaalde aangelegenheden verplicht werd om uw winkel te sluiten (CGVS1, p. 7-8). U geeft echter zelf aan dat

op die specifieke dagen Bagdad volledig was afgesloten (CGVS2, p. 8), waaruit blijkt dat het hier om een algemene maatregel gaat en niet om een persoonlijk probleem. Indien u daadwerkelijk persoonlijk geïnterviewd werd door al Hashd al Shaabi omwille van uw weigering tot medewerking kan verwacht worden dat er in die periode gebeurtenissen plaatsvonden die daar verder op wijzen. Door de vaststelling dat dit niet het geval is worden voorgaande aangehaalde feiten verder in twijfel getrokken.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de vraag tot rekrutering, medewerking en afpersing die allen in 2014 plaatsvonden.

Wat betreft de problemen die u kende in 2015 nadat u uw tante had opgevangen, kan worden vastgesteld dat u er evenmin in slaagde uw verklaringen hieromtrent aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande de omstandigheden in Anbar waaruit uw tante is gevlucht. Bovendien bent u hier ook incoherent over. Tijdens het eerste interview verklaart u namelijk dat u veel met uw tante en haar dochters hebt gepraat: "ze bleef wakker tot 's ochtends om te praten, onder andere over de gebeurtenissen in hun gebied" (CGVS1, p. 13). Wanneer u echter concreet bevraagd wordt over de gebeurtenissen in het gebied waaruit uw tante afkomstig is, namelijk Saqlawiyah, kunt u hier geen of in het beste geval slechts vage antwoorden op geven. Het is opmerkelijk dat u bijvoorbeeld niet goed weet of uw tante al dan niet onder IS heeft geleefd –u dacht eerder van niet- en dat zij daar niks over verteld zou hebben gezien de impact die het beleid van IS redelijkerwijs heeft op het dagelijkse leven (CGVS1, p. 14; CGVS2, p. 9). Uit de gekende informatie bijgevoegd aan uw dossier blijkt bovendien dat er reeds sprake is van controle over Saqlawiyah door IS in april 2014. Verdere bronnen bevestigen de aanwezigheid van IS in het gebied in juni 2014 en spreken van operaties van het Iraakse leger (ISF) en een herovering op Saqlawiyah in juli 2014. Nadien is Saqlawiyah echter opnieuw in handen van IS gevallen en zou het nog tot 30 mei 2016 duren alvorens het hele gebied opnieuw onder controle stond van het ISF en de groeperingen van de Popular Mobilization Units (PMU). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u tijdens het eerste interview verklaart dat IS pas controle verwerfde over Saqlawiyah in juni 2015, net voor het vertrek van uw tante (CGVS1, p. 15). Gezien het feit dat uw tante pas eind juni 2015 vertrok en zij dus wel degelijk een betrekkelijk lange(re) periode onder het bewind van IS moet hebben geleefd is het weinig overtuigend dat u hier niks over kan vertellen en zelfs aangaf te denken dat zij niet onder het IS bewind had geleefd. Daarnaast is het even weinig overtuigend dat u niks vermeldt over de strijd die plaatsvond in het gebied gedurende juni-juli 2014, te meer omdat u spontaan aangaf dat jullie over de gebeurtenissen in het gebied spraken. Ook op bijkomende vragen omtrent wat er precies gebeurde net voor haar vertrek en op welke manier zij is gevlucht kunt u slechts vage antwoorden geven in de trant van dat er een bombardement was in het instituut en dat zij 'misschien wel, misschien niet' problemen hadden om Saqlawiyah te verlaten (CGVS2, p. 10-11). Daarenboven beweert u tijdens het tweede interview dat u over al deze gebeurtenissen niks hebt gevraagd omdat uw tante al ernstig ziek was, wat tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat u wel veel met uw tante hebt gepraat en dit zelf spontaan aangaf. Op de vraag waarom u dan niet aan haar dochters informatie vroeg antwoordt u dat u via de media al genoeg hoorde over wat IS deed (CGVS2, p. 10). Gelet op uw gebrekkige kennis over de gebeurtenissen in Saqlawiyah zou het verbazen dat u hier in de media al veel over had vernomen en is het om die reden uiterst onlogisch dat u hierover niet hebt geïnformeerd bij uw familie.

Uw opvallend gebrek aan interesse in hoe het verder met uw tante verging, tast uw geloofwaardigheid nog verder aan. U zegt nog drie maal contact opgenomen te hebben met haar, kort nadat zij naar het kamp vertrok (CGVS1, p. 16). U weet echter niet hoe het daarna met haar ging en of zij momenteel nog in het kamp verblijft. Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen poging meer ondernomen hebt om te weten hoe het met haar gaat antwoordt u dat u nu bezig bent met uw eigen problemen en dat u in het asielcentrum alle nummers bent kwijtgeraakt. U hebt wel nog contact met uw vrouw maar zij is ook niet op de hoogte (CGVS2, p. 16). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u wel de nodige maatregelen en het risico nam om uw tante op te vangen maar verder geen enkele poging ondernam voor het opvolgen van haar situatie. Uw gebrek aan interesse is dan ook onlogisch en doet nog meer twifelen aan het feit of u überhaupt uw tante hebt opgevangen.

Verder dient hieromtrent nog te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde dat u garant zou hebben gestaan voor uw tante en haar 2 dochters. Als reden hiervoor zegt u dat uw tante deze documenten nodig had in het ontheemdenkamp. Het is echter niet duidelijk waarom zij in een kamp voor ontheemden documenten nodig zou hebben van een garantstelling (CGVS2, p. 12).

Uw inconsistente en vage verklaringen en het gebrek aan bewijsstukken omtrent het verblijf van uw tante en de garantstelling maken het niet aannemelijk dat u uw tante daadwerkelijk zou hebben opgevangen.

Ten slotte legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande de bedreigingen die uw broers nadien ontvangen hebben ten gevolge van uw vertrek. U verklaart namelijk eerst dat uw oudste broer twee keer werd benaderd kort na uw vertrek, de eerste keer na 15 dagen en dan na een maand. Uw broer zou daarop verhuisd zijn naar de familie van zijn echtgenote (CGVS1, p. 11). Later verklaart u dat ze in juni 2016 bij uw broer zijn langs geweest en een week later bij uw andere broer. Gevraagd waarom het zo lang duurde voor zij naar u kwamen vragen bij uw broers verklaart u dan weer dat ze veel bij hen langskwamen, 1 keer in de 10 dagen na uw vertrek misschien (CGVS2, p. 16-17). Het is opmerkelijk dat u tijdens het eerste interview niet vermeldt dat zij gedurende meer dan een jaar een aantal keer zijn langs geweest bij twee van uw broers. Door deze tegenstrijdigheid kunnen de bedreigingen die uw broers ontvingen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Gezien uw vage en incoherente verklaringen omtrent het verblijf van uw tante en de tegenstrijdigheid met betrekking tot de nasleep (afloop) hiervan kan u niet overtuigen dat u uw tante daadwerkelijk hebt opgevangen, hierdoor werd bedreigd en bijgevolg een effectieve vrees voor vervolging hebt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat u in een overwegend sjjiitische wijk woonde niet volstaat om een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen gezien u er sinds 2010 doorlopend woonde en u uit uw verklaringen niet kan worden vastgesteld dat u omwille van uw aanwezigheid aldaar (geloofwaardige) problemen hebt gekend.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Voor wat betreft de dreigbrief die u ontving ten gevolge van het verblijf van uw tante dient te worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan het daadwerkelijk verblijf van uw tante waardoor ook aan de dreigbrief logischerwijs geen geloof kan worden gehecht. Bovendien zijn dergelijke brieven makkelijk te verkrijgen en dienen zij enkel ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen hier niet het geval is. Uw overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst, van uzelf en uw gezin. Geen van deze documenten toont dan ook aan dat u in Irak, om welke reden ook, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te

besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van

mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het PR CGVS), en van “*het recht op verdediging*”. Tevens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing artikel 8, § 2, a) van de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus schendt.

2.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS (zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing).

Verzoeker wijst erop dat in de COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016, aanwezig in het administratief dossier, kan worden gelezen dat de contactgegevens van de bronnen die rechtstreeks werden gecontracteerd daarin niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Hij stelt vast dat er geen enkele informatie wordt gegeven aangaande de naam van de gecontacteerde personen, de emailadressen en de vragen die werden gesteld. Tevens merkt verzoeker op dat waar in de COI Focus over rekrutering door al-Hashd al-Sha'bi van 12 juli 2016, eveneens aanwezig in het administratief dossier, wordt verwezen naar rechtstreekse contacten met Dr. Abbas Kadhim en sjiiitische stammenleiders uit Bagdad en Basra, niets teruggevonden kan worden omtrent de redenen die toelaten de betrouwbaarheid van deze onbekende stammenleiders te veronderstellen, de schriftelijke verslagen met de namen van de telefonisch gecontacteerde personen, hun contactgegevens, een overzicht van

alle relevante vragen en antwoorden, een beknopte omschrijving van hun activiteiten of van hun functie en de data van de telefoongesprekken.

De Raad merkt op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 van het PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie die in een individueel dossier wordt ingewonnen om de feitelijke aspecten van het betrokken asielrelaas te controleren (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus van 23 juni 2016 – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. De informatie vervat in de COI Focus van 12 juli 2016 werd niet specifiek naar aanleiding van verzoekers asielaanvraag ingewonnen, maar wel met het oog op de toetsing van een onbepaald aantal asielaanvragen waarin de problematiek van rekrutering door al-Hashd al-Sha’bi aan de orde is, en valt in die mate evenmin onder het toepassingsgebied van voormeld artikel van het PR CGVS. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Verder dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplichtte om de informatie waarover het beschikte automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de emails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de “*COI Focussen*” gestoeld zijn, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: “233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant

gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focussen” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied en naar concrete emails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormelde rapporten blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in deze rapporten. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoeker om, wat betreft de COI Focus van 23 juni 2016 betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad, enerzijds kritiek te spuien op het opstellen en de betrouwbaarheid van de informatie van verweerder doch anderzijds zelf veelvuldig uit deze informatie te citeren ter onderbouwing van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focussen” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad, respectievelijk de rekruteringspraktijken van al-Hashd al-Sha’bi.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak hebt verlaten omwille van twee problemen die respectievelijk in 2014 en 2015 plaatsvonden. Enerzijds werd u bedreigd omdat u weigerde mee te strijden en mee te werken met Al-Hashd al-Shaabi in 2014, anderzijds kende u problemen omdat u uw familie uit Anbar opving in 2015. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico

op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Wat betreft uw eerste probleem verklaart u dat Al-Hashd al-Shaabi u in de eerste plaats wou rekruteren en daarna, aangezien u de rekrutering weigerde, uw medewerking en financiële compensatie vroeg.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkele melding maakte van uw problemen in 2014 bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd naar de reden hiervoor antwoordt u dat u daar kort moest zijn en dus niet verwachtte dat u dit moest vertellen. Verder haalt u aan dat u van andere Irakezen had gehoord dat u beter niks zei over deze gebeurtenissen omdat ze te lang geleden zijn (CGVS2, p. 8-9). Gezien het hier toch gaat om één van de cruciale aspecten van uw asielaanvraag kan dit niet gelden als afdoende verklaring, hetgeen dan ook weinig overtuigend overkomt indien hier daadwerkelijk een vervolgingsvrees van uwentwege uit voortvloeit.

Voorts is het, wat betreft de rekrutering, onaannemelijk dat u als soenniet door een sjiiitische groepering als Al-Hashd al-Shaabi gevraagd zou worden om mee te vechten, enerzijds wegens het grote wantrouwen dat heerst tegenover soennieten en anderzijds wegens het feit dat er enorm veel vrijwilligers ter beschikking stonden van de milities op dat moment. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (bijgevoegd aan uw dossier) blijkt dat Al-Hashd al-Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Bovendien verklaart u ziek te zijn. Op de vraag waarom zij u dan als zieke, soennitische man zouden willen rekruteren antwoordt u dat enkel het aantal strijders voor hen van belang is, niet wie deze zijn (CGVS2, p. 3). Dit is echter geen aannemelijke verklaring voor het feit dat zij u zouden willen rekruteren. Verder moet er op gewezen worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er over geen sprake is van een verplichte rekrutering door de milities op enkele recente incidenten na aangaande de rekrutering van IDP's die Bagdad willen binnenkomen hetgeen dan ook een volledig andere context betreft dan uw situatie (zie bijgevoegde informatie). Om deze redenen komt het weinig aannemelijk over dat Al-Hashd al-Shaabi u daadwerkelijk zou willen rekruteren, laat staan dat ze u hiertoe zouden verplichten.

U verklaart verder dat u door de sjiiitische milities werd gevraagd om hen informatie te bezorgen over een aantal soennitische huizen in uw wijk, aangezien u eerder had geweigerd op hun vraag tot rekrutering (CGVS1, p. 7). U gevraagd te concretiseren over deze medewerking kan u slechts enkele vage antwoorden geven (CGVS1, p. 10). U weet niet over wie u juist informatie moet bezorgen, welke informatie dit moet zijn, op welke manier u dit moet bezorgen en aan wie (CGVS2, p. 4). Later verklaart u daarenboven dat het ook om informatie over sjiieten zou kunnen gaan en dat die vraag om medewerking een valstrik zou kunnen zijn, enkel om uw reactie te zien (CGVS2, p. 4-5). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u verder niks weet over de gevraagde medewerking verklaart u dat dit komt omdat u onmiddellijk geweigerd had (CGVS2, p. 4-5). Dit is echter geen afdoende verklaring. Zeker omwille van het feit dat u hun eerdere verzoek tot rekrutering al geweigerd had is het zeer onlogisch dat zij u dergelijk vage eis stellen en dat u geen poging onderneemt om te weten te komen wat zij van u verwachten.

Bovendien legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af betreffende andere personen in uw wijk die gevraagd zouden zijn met de milities samen te werken. Zo verklaart u op het eerste interview dat ook andere mensen uit uw gebied werden gevraagd om samen te werken (CGVS1, p. 10). Wanneer dit nog eens aan u wordt gevraagd op het tweede interview beweert u geen weet te hebben van anderen van wie samenwerking werd geëist. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt kan u enkel verklaren dat u niet hebt gezegd dat dit ook aan anderen werd gevraagd (CGVS2, p. 5). Louter ontkennen dat u dit eerder verklaarde heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Daarenboven is het vrij onaannemelijk dat u van niemand in uw wijk hier iets meer over weet aangezien u al uw hele leven in dezelfde wijk woont en er bovendien een winkel uitbaat.

Bijkomend zou u twee maal zijn afgeperst en bedreigd in uw winkel ten gevolge van uw weigering tot medewerking. U hebt echter steeds geweigerd te betalen en zou nadien geen verdere concrete problemen hebben gekend met de milities tot het verblijf van uw tante in juli 2015 (CGVS2, p. 8). Het is echter weinig overtuigend dat u opnieuw geen gevolg geeft aan hun eisen en zij u daarna een aantal maanden met rust laten indien zij u daadwerkelijk financieel wensen uit te buiten.

U verklaart tenslotte dat u gedurende deze periode wel problemen had omdat u bij bepaalde aangelegenheden verplicht werd om uw winkel te sluiten (CGVS1, p. 7-8). U geeft echter zelf aan dat

op die specifieke dagen Bagdad volledig was afgesloten (CGVS2, p. 8), waaruit blijkt dat het hier om een algemene maatregel gaat en niet om een persoonlijk probleem. Indien u daadwerkelijk persoonlijk geïnterviewd werd door al Hashd al Shaabi omwille van uw weigering tot medewerking kan verwacht worden dat er in die periode gebeurtenissen plaatsvonden die daar verder op wijzen. Door de vaststelling dat dit niet het geval is worden voorgaande aangehaalde feiten verder in twijfel getrokken.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de vraag tot rekrutering, medewerking en afpersing die allen in 2014 plaatsvonden.

Wat betreft de problemen die u kende in 2015 nadat u uw tante had opgevangen, kan worden vastgesteld dat u er evenmin in slaagde uw verklaringen hieromtrent aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande de omstandigheden in Anbar waaruit uw tante is gevlucht. Bovendien bent u hier ook incoherent over. Tijdens het eerste interview verklaart u namelijk dat u veel met uw tante en haar dochters hebt gepraat: "ze bleef wakker tot 's ochtends om te praten, onder andere over de gebeurtenissen in hun gebied" (CGVS1, p. 13). Wanneer u echter concreet bevraagd wordt over de gebeurtenissen in het gebied waaruit uw tante afkomstig is, namelijk Saqlawiyah, kunt u hier geen of in het beste geval slechts vage antwoorden op geven. Het is opmerkelijk dat u bijvoorbeeld niet goed weet of uw tante al dan niet onder IS heeft geleefd –u dacht eerder van niet- en dat zij daar niks over verteld zou hebben gezien de impact die het beleid van IS redelijkerwijs heeft op het dagelijkse leven (CGVS1, p. 14; CGVS2, p. 9). Uit de gekende informatie bijgevoegd aan uw dossier blijkt bovendien dat er reeds sprake is van controle over Saqlawiyah door IS in april 2014. Verdere bronnen bevestigen de aanwezigheid van IS in het gebied in juni 2014 en spreken van operaties van het Iraakse leger (ISF) en een herovering op Saqlawiyah in juli 2014. Nadien is Saqlawiyah echter opnieuw in handen van IS gevallen en zou het nog tot 30 mei 2016 duren alvorens het hele gebied opnieuw onder controle stond van het ISF en de groeperingen van de Popular Mobilization Units (PMU). Dit is zeer opmerkelijk aangezien u tijdens het eerste interview verklaart dat IS pas controle verwerfde over Saqlawiyah in juni 2015, net voor het vertrek van uw tante (CGVS1, p. 15). Gezien het feit dat uw tante pas eind juni 2015 vertrok en zij dus wel degelijk een betrekkelijk lange(re) periode onder het bewind van IS moet hebben geleefd is het weinig overtuigend dat u hier niks over kan vertellen en zelfs aangaf te denken dat zij niet onder het IS bewind had geleefd. Daarnaast is het even weinig overtuigend dat u niks vermeldt over de strijd die plaatsvond in het gebied gedurende juni-juli 2014, te meer omdat u spontaan aangaf dat jullie over de gebeurtenissen in het gebied spraken. Ook op bijkomende vragen omtrent wat er precies gebeurde net voor haar vertrek en op welke manier zij is gevlucht kunt u slechts vage antwoorden geven in de trant van dat er een bombardement was in het instituut en dat zij 'misschien wel, misschien niet' problemen hadden om Saqlawiyah te verlaten (CGVS2, p. 10-11). Daarenboven beweert u tijdens het tweede interview dat u over al deze gebeurtenissen niks hebt gevraagd omdat uw tante al ernstig ziek was, wat tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat u wel veel met uw tante hebt gepraat en dit zelf spontaan aangaf. Op de vraag waarom u dan niet aan haar dochters informatie vroeg antwoordt u dat u via de media al genoeg hoorde over wat IS deed (CGVS2, p. 10). Gelet op uw gebrekkige kennis over de gebeurtenissen in Saqlawiyah zou het verbazen dat u hier in de media al veel over had vernomen en is het om die reden uiterst onlogisch dat u hierover niet hebt geïnformeerd bij uw familie.

Uw opvallend gebrek aan interesse in hoe het verder met uw tante verging, tast uw geloofwaardigheid nog verder aan. U zegt nog drie maal contact opgenomen te hebben met haar, kort nadat zij naar het kamp vertrok (CGVS1, p. 16). U weet echter niet hoe het daarna met haar ging en of zij momenteel nog in het kamp verblijft. Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen poging meer ondernomen hebt om te weten hoe het met haar gaat antwoordt u dat u nu bezig bent met uw eigen problemen en dat u in het asielcentrum alle nummers bent kwijtgeraakt. U hebt wel nog contact met uw vrouw maar zij is ook niet op de hoogte (CGVS2, p. 16). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u wel de nodige maatregelen en het risico nam om uw tante op te vangen maar verder geen enkele poging ondernam voor het opvolgen van haar situatie. Uw gebrek aan interesse is dan ook onlogisch en doet nog meer twifelen aan het feit of u überhaupt uw tante hebt opgevangen.

Verder dient hieromtrent nog te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde dat u garant zou hebben gestaan voor uw tante en haar 2 dochters. Als reden hiervoor zegt u dat uw tante deze documenten nodig had in het ontheemdenkamp. Het is echter niet duidelijk waarom zij in een kamp voor ontheemden documenten nodig zou hebben van een garantstelling (CGVS2, p. 12).

Uw inconsistente en vage verklaringen en het gebrek aan bewijsstukken omtrent het verblijf van uw tante en de garantstelling maken het niet aannemelijk dat u uw tante daadwerkelijk zou hebben opgevangen.

Ten slotte legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande de bedreigingen die uw broers nadien ontvangen hebben ten gevolge van uw vertrek. U verklaart namelijk eerst dat uw oudste broer twee keer werd benaderd kort na uw vertrek, de eerste keer na 15 dagen en dan na een maand. Uw broer zou daarop verhuisd zijn naar de familie van zijn echtgenote (CGVS1, p. 11). Later verklaart u dat ze in juni 2016 bij uw broer zijn langs geweest en een week later bij uw andere broer. Gevraagd waarom het zo lang duurde voor zij naar u kwamen vragen bij uw broers verklaart u dan weer dat ze veel bij hen langskwamen, 1 keer in de 10 dagen na uw vertrek misschien (CGVS2, p. 16-17). Het is opmerkelijk dat u tijdens het eerste interview niet vermeldt dat zij gedurende meer dan een jaar een aantal keer zijn langs geweest bij twee van uw broers. Door deze tegenstrijdigheid kunnen de bedreigingen die uw broers ontvingen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Gezien uw vage en incoherente verklaringen omtrent het verblijf van uw tante en de tegenstrijdigheid met betrekking tot de nasleep (afloop) hiervan kan u niet overtuigen dat u uw tante daadwerkelijk hebt opgevangen, hierdoor werd bedreigd en bijgevolg een effectieve vrees voor vervolging hebt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat u in een overwegend sjjiitische wijk woonde niet volstaat om een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen gezien u er sinds 2010 doorlopend woonde en u uit uw verklaringen niet kan worden vastgesteld dat u omwille van uw aanwezigheid aldaar (geloofwaardige) problemen hebt gekend.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Voor wat betreft de dreigbrief die u ontving ten gevolge van het verblijf van uw tante dient te worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan het daadwerkelijk verblijf van uw tante waardoor ook aan de dreigbrief logischerwijs geen geloof kan worden gehecht. Bovendien zijn dergelijke brieven makkelijk te verkrijgen en dienen zij enkel ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielaanvraag, hetgeen hier niet het geval is. Uw overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst, van uzelf en uw gezin. Geen van deze documenten toont dan ook aan dat u in Irak, om welke reden ook, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van de problemen die hij in 2014 met leden van de organisatie al-Hashd al-Sha'bi zou hebben gehad. Nochtans werd verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (stuk 17, vragenlijst, vraag 3.5). Het gegeven dat verzoeker aan het begin van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmiddellijk heeft aangegeven dat hij niet alle redenen heeft kunnen vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan zijn nalatigheid desbetreffend niet verschonen, in de mate dat hij niet afdoende verklaart waarom hij gebeurtenissen die een centrale plaats innemen in zijn spontane relaas van de feiten die hem ertoe brachten zijn land van herkomst te verlaten onvermeld laat wanneer hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd deze feiten in het kort uiteen te zetten (stuk 9, gehoorverslag, p. 6-10). Waar verzoeker de schuld legt bij

landgenoten die hem zouden aangeraden hebben feiten van 2014 niet te vernoemen, stelt de Raad vast dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans duidelijk werd gemaakt niet diegenen te geloven die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (stuk 17, vragenlijst, 1. Voorafgaand advies). Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onvolledige dan wel valse verklaringen tijdens de gehoren in het kader van zijn asielpcedure.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat ook soennieten worden gerekruteerd door al-Hashd al-Sha'bi en dat er zelfs soennitische bataljons werden opgericht, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling op basis van diezelfde informatie dat er geen sprake is van *verplichte* rekrutering door de sjitische milities, op enkele recente incidenten na aangaande de rekrutering van IDP's die Bagdad willen binnenkomen. In zoverre verzoeker betoogt dat enkel het aantal strijders voor de milities van belang was, en het feit dat verzoeker ziek was daarom ook niet relevant is, herhaalt hij slechts zijn eerder afgelegde onaannemelijke verklaring (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). De verklaringen dat al-Hashd al-Sha'bi mogelijks ook gewoon mensen wou rekruteren om in hun plaats te sterven of dat het waarschijnlijk nooit hun bedoeling was om verzoeker naar het slagveld te sturen maar wel om hem van in het begin te chanteren, zijn niet alleen puur speculatief maar worden daarenboven louter *post factum* aangevoerd.

Waar verzoeker slechts herhaalt dat hij de gevraagde medewerking met al-Hashd al-Sha'bi niet kan concretiseren aangezien hij deze onmiddellijk geweigerd had, biedt hij hiervoor geen afdoende verklaring, noch maakt hij aannemelijk dat hij geen enkele poging ondernomen zou hebben om te weten te komen wat concreet van hem werd verwacht.

Verzoeker beweert nooit te hebben verklaard dat andere burens gedwongen werden om met de militie samen te werken. Hij zou slechts hebben verondersteld dat mensen in zijn wijk informatie over hem hebben doorgespeeld aan de militie. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat de milities konden samenwerken met inwoners uit het gebied en ook aan andere mensen hebben gevraagd met hen samen te werken teneinde informatie te verkrijgen over verzoeker (stuk 9, gehoorverslag, p. 10). Toen verzoeker tijdens zijn tweede gehoor geconfronteerd werd met deze eerdere verklaringen, ontkende hij echter deze te hebben afgelegd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Aldus blijken zijn verklaringen wel degelijk tegenstrijdig.

Waar verzoeker betoogt dat hij op verschillende vlakken wel informatie zou hebben gegeven die niet zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker bijzonder vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de omstandigheden in Anbar waaruit zijn tante en haar twee dochters eind juni 2015 zouden zijn gevlucht. Verzoeker verklaarde dat hij veel gepraat heeft met zijn tante – zij zou tot 's ochtends wakker gebleven zijn om te praten – onder meer over de gebeurtenissen in het gebied en de gebeurtenissen in Bagdad. Echter, wanneer verzoeker gevraagd werd concrete voorbeelden te geven van gebeurtenissen die zijn tante had meegemaakt in het gebied waarvan zij afkomstig was, kwam hij niet verder dan enkele algemeenheden over bombardementen in de buurt en over hoe er onder het bewind van IS geen winkels, elektriciteit, apothekers en medicijnen waren (stuk 9, gehoorverslag, p. 13). In zoverre verzoeker thans ontkent dat hij zijn tante desbetreffend vragen heeft gesteld en stelt dat deze gebeurtenissen in elk geval niet het hoofdonderwerp van hun gesprekken vormden, doet hij geen afbreuk aan zijn eerdere verklaringen, noch aan het feit dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat zijn tante met hem haar persoonlijke indrukken en ervaringen onder IS-bewind zou hebben gedeeld. Verzoekers tante zou immers tot juni 2015 in Saqlawiyah in de provincie Anbar hebben gewoond (stuk 5, gehoorverslag, p. 9), in een gebied dat volgens de informatie in het administratief dossier reeds in april 2014 door IS werd veroverd en sindsdien, met uitzondering van een korte tussenpose, onder hun controle bleef tot eind mei 2016. In het licht van deze informatie is het niet aannemelijk dat verzoekers tante het gebied zou hebben verlaten vlak nadat het onder controle van IS zou zijn gekomen en dat verzoeker niet duidelijk kan aangeven of zijn tante nu wel of niet onder IS heeft geleefd (stuk 9, gehoorverslag, p. 13, 14). Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk heeft aangegeven dat zijn tante onder IS heeft geleefd, maar gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde niet te weten of de strijders van IS nu wel of niet de stad hadden bereikt toen zijn tante daar vertrok (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Het argument dat verzoeker niets weet over de strijd die in het gebied rond Fallujah plaatsvond in juni en juli 2014 aangezien hij daar

zelf nooit heeft verbleven, kan niet overtuigen, gelet op zijn verklaring dat de gebeurtenissen in het gebied het onderwerp waren van gesprekken met zijn tante.

Waar verzoeker erop wijst dat hij nog driemaal contact heeft opgenomen met zijn tante nadat ze naar het ontheemdenkamp was gegaan, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij nadien geen pogingen meer ondernomen heeft om te weten te komen hoe het met haar gaat. De verklaring dat het niet mogelijk was haar te contacteren omdat verzoeker zijn gsm was verloren en dat hij pas na de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erin geslaagd zou zijn zijn broers te bellen, die hem konden vertellen dat zijn tante en haar twee dochters zich nu in het kamp Al-Dora bevinden, kan niet overtuigen. Het houdt immers geen steek dat verzoeker door het loutere verlies van zijn gsm niet in staat zou zijn geweest om eerder contact op te nemen met zijn familie dan na het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat plaatsvond in september 2016.

Waar verzoeker erop wijst dat hij goed de omstandigheden kon beschrijven waarin het document inzake zijn garantstelling kon worden verkregen, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij dit document niet neerlegt en niet verduidelijkt waarom zijn tante dit nodig zou hebben in het ontheemdenkamp waar zij verblijft.

Met betrekking tot de neergelegde dreigbrief, wijst verzoeker op zijn verklaringen omtrent de omstandigheden waarin hij deze zou hebben ontvangen. Zodoende doet hij evenwel geen afbreuk aan de bestreden beslissing, waarin aangaande deze dreigbrief terecht als volgt wordt gesteld:

“(...) Voor wat betreft de dreigbrief die u ontving ten gevolge van het verblijf van uw tante dient te worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan het daadwerkelijk verblijf van uw tante waardoor ook aan de dreigbrief logischerwijs geen geloof kan worden gehecht. Bovendien zijn dergelijke brieven makkelijk te verkrijgen en dienen zij enkel ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen hier niet het geval is. (...)”

Waar verzoeker nog de nadruk vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is en als doelwit kan beschouwd worden voor de milities, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Ter zitting van 28 april 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag een nieuw document voegt. Het betreft de garantstelling (voorzien van een beëdigde vertaling) waaromtrent hoger werd vastgesteld dat deze door verzoeker niet werd neergelegd. De Raad is evenwel van oordeel dat aan de authenticiteit van dit document niet het minste geloof kan worden gehecht. De opmaak van het document (onder meer het onscherp afgedrukte logo van Baghdad Operations Command) wijst erop dat dit door knip- en plakwerk in elkaar werd gezet. De Engelse tekst in de hoofding bevat bovendien enkele opvallende spellingsfouten (“*HIS EXCILENCY*” en “*BAGHDA OPERATIONS COMMAND*”). Documenten beschikken hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 20 april 2017 en dat opgenomen werd in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend

aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar

geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in hoofdorde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF